

imitar en això l'oripell castellà.

*Vocabulari* [~ *Cat.-Alem.* de 1502, títol; 1507, Busa-N.]: «*ari: vocabularium*»; *vocabulista* [1486].

*Vocació*, ll. *vocatio*, -onis, 'acció de cridar o d'apel·lar', 'vocació divina': «un sacerdot --- Ely --- havia un infant devot --- Samuel --- Déus appellà l'infant una nit, dient-li: —Samuel—. E l'infant --- anà a Ely --- —No m'haveu cridat? —No --- torna-t a gitar --- e la 3.<sup>a</sup> vegada --- ut supra. E Ely entengué que de Déu ere aquella *vocació*, e dix ---agenolla-t e dí --- Lo-<sup>10</sup> *querre, Domine, quia audit servus tuus*», StVicentF (*Serm.* II, 73.13); «l'Àngel --- havia estat un ballador de *vocació*, encara que poc ajudat --- per la naturalesa ---, ab disposicions venturoses per a la dansa, però ab los medis contraris --- per a trobar balladora: petit, macís, agarrat ---», EmVilanova (*Esc. Barcelonines*, 86). *Vocacional. Vocatiu* [1371, JMarc, *Dicc. rims*; *vocatiu* singular, Aversó, *Torc.* I, 178, 182, 186, 202; *voc.* plural, 180, 187; *eximpli vocatiu*, ib., 185; *vocativa* II, § 512.14]; *vocativament*.

*Advocat* [c. 1251], pres del ll. *advocatus* id., participi de *advocare* 'convocar', 'cridar l'ajut (d'algu) en qualitat d'advocat': «él fa procurador --- estirs sapiatz que nós avem totz dies 6 *avocatz*, e Mre. Andrey, que-n fa gran mesió per vós, on é<s> obs que lli emenatz», carta al bisbe d'Urgell enviada des de Roma, pel seu legat el ribagorçà B. de Liri, que el defensava allà del perill d'un procés canònic (PPujol, *Doc. Vg. Urg.*, 16.65); «un fill lo qual era gran *avocat* en aquella ciutat», Llull (*Blanq.* I, 183.13), *avocats* citats junts amb *JURISTES* ross., 1404 (*RLR XLVIII*, 556); «*Axi com advocatz e causfídics, legoleis e retòrics ---*», Albertà de Bre., 606; «que cascu *advocat* prometrà e jurarà que en les causes que veurà desesperades, al començament, o enaprés, en qualsevol part del plet, segons mèrit de procés, o en altra forma, patrocini no prestarà», ban barceloní del plec de 1401-9 en els Bans de l'Àrx. Mun. Bna., 25; «en aquests fets tendrem molts jutges e pocs *advocats*», JoMartorell, que també l'usa en el sentit no professional de 'defensor': «--- Lo rey moro ab tot son poder venc davant la ciutat de Varoÿch; lo affigit Rey chrestia --- lamentació que féu ---. —O de mi desaventurat rey, que a tot lo món mos dans a pietat sovén, e tan pocs *advocats* en ma justa causa trobe ---» (Ag. II, 1120; I, 26).

En la tradició lexicogràfica, des del Busa-N., i OPou («*advocat*: *advocatus*, *patronus*»). Quan jo era un minyó, se sentia a Bna. a gent vella; i fins, dintre el nivell vulgar, gent de mitja edat, que pronunciava *əmbukát*, amb una -k- molt catalana (si bé deformat un poc la inicial), però tan dolent o pitjor era fer com altres de la bona societat barcelonina que pronunciaven *əbugát* a imitació del castellà; potser a aquests fets menuts feia al·lusió MilàF, planyent-se del mal criteri lingüístic de molts, i de llurs idees errades sobre la bona llengua, quan escrivia l'any 1878: «aixís també 's veu en lo fàstic ab que 's miren certes paraules que no semblen prou 'pulcres' [!], com són ex. gr. *ensopega, ajenollar-se, preu, advocat, dugas, cego* etc.» (O. Cat., Gili, 175).<sup>2</sup> Estat de coses que hem superat; avui la

pronúncia *əbbukát*, única tolerable, ha reprès els seus drets.

*Advocada*, sobretot aplicat a les santes: «Yo recórec a tu, humil e piadosa, dels pecadors *advocada* ---», JoMartorell (Ag. III, 256.3f.). «*Cansó de la beneyta Verge Maria*. Hoges-nos, nostra *advocada*, / en los grans perills que som / ---», 2.<sup>a</sup> meitat S. xv, MilàF, O. C. VI, 186. *Advocadessa. Advocació* [Busa-N.; *avoc*, DTo. 1647]: «la altra capella, baix la mateixa *advocació*, queda en lo carrer del Hospital, cantonada al carrer de Jerusalem y davant del pati y iglésia de Sant Agustí», 'patronatge sant'; B. de Maldà (*Excurs.*, 43); 'id. jurídic': «marmessories, o arbitracions o *avocacions e causes*», Eiximenis, *Dones*, fragment que sembla haver estat prosificat (*EntreDL* I, § 6, 18). *Advocament. Advocatori. Advocacia* [DTo. 1647].

*Advocar* 'defensar en judici', 'intercedir per', no ve del ll. *advocare*, com ja ho mostra el sentit, sinó que s'extragué d'*advocat*: altrament ja des d'antic, car ja figura en Llull: «no deguessen pendre serviys de null home, per lo qual jutjassen ni *avocassem*» (*Blanq.*, NCL II, 233, 6).

*Avocar*, ll. *avöcare* 'apartat, allunyar', i com a terme de jurisprudència 'reclamar (una possessió)', 'revocar (una sentència)', entre nosaltres poc usat si no és com a tecnicisme de juriconsults: a distingir de *advocar*, -at, car *avocare* es formà amb *ab-* preverbi d'apartament, i *advocare* amb *ad-*, preverbi d'aplicació o atracció. *Avocació*.

*Convocar*, ll. *convöcare* 'cridar a junta': «lo dia següent lo capità pres e *convocà* a tots los del consell», JoMart. (Ag. II, 42); «lo senyor rey trobant-se fora de Catalunya pot *convocac* Corts Generals en ella», Lluís de Peguera, *Practica de celebrar Corts* Bna. 1632, p. 11 (altra cita, veg. a *intervenir VENIR*). En lèxics des del Lacav. *Convocació* [fi S. XVII: «aquest rey Martí faé *convocació* de Corts ---», Pseudo-Boades, 436; Lacav.]. *Convocatori*; *convocatòria* [Belv.], abreujament de *lletra convocatòria*.<sup>40</sup> *Convocant*.

*Evocar* [Lacav.], ll. *evocare* 'fer sortir algu cridant-lo'; *evocació*: com a figura retòrica, c. 1390, Aversó [*Torc.* I, 307]. *Evocatiu. Evocador; evocatriu. Evocament. Evocable. Evocatori*.

<sup>45</sup> *Invocar*, ll. *invöcare* 'cridar algu a dins d'un lloc', 'apel·lar': «Curial. perdent --- la libertat --- fonc venut per --- esclau; emperó despuys --- penedit, de molts majors béns que los passats fonc --- senyor. E si serà lícit a mi --- *invocar* les Muses --- crec que no --- que seria cosa superflua, car elles no apareixerien --- car no han cura sinó de hòmens de gran sciència, e --- yo --- son imitador de les --- Pièrides, enemigues --- de Monte Parnaso» «vets que ab necessitat vos *invoque* e vets-me de genolls davant vosaltres», *Curial* (ed. NCL. III, 12.7; ed. Rubió, 332).

<sup>50</sup> Gran mot: «Ell espera la veu de —Foc! / i en encetar-se'n la paraula, / amb dring de reneç foraster, / ell cridà: 'Visca Catalunya!' / Tot, gent i pati es va desfer, / i a un obrir d'ulls, abans de caure, / la Gran *Invocada* veié: / com una barca, tota sola, / però mena-